

Despre iarnă

Nelu Preda

Troiene mari aşază, zăpada viscolită,
Copacii hibernează, încărunţiţi prematur,
Pe ramul lor, ici-colo o cioară zgribulită,
Cu croncănitul-i surd, se tânguie imatur.

Pârții croite-adhoc, printre troiene urcă,
Iar pruncii cu mult foc, pe sănii le coboară,
Ajunși în vale jos, în brațe le aburcă,
Urcă la deal de parcă, ar fi întâia oară.

Fuioare gri de fum, din hornuri se ridică,
E semn că-n sobe arde, troznind sub plită lemnul
S-aducă-n miez de iarnă, un pic de vericică,
În casele-ngropate-n nea, de li se pierde semnul.

Godacii iau în gură, mănunchi întregi de paie,
E semn de ger și cată, să-și meșterească stratul,
Nu mai e mult pân' la Ignat, când trebuie să-i taie,
Dar în neștiința lor de porci, se-ocupă cu mâncatul.

Sub un covor de nea brocart, stă grâul în ogor,
Din toamnă încă a-nfrățit și-i verde sănătos,
Va fi recoltă de nădejde, în anul viitor,
Când el se pare că va fi, un lan foarte mănos.

Miroase-a cetină în tindă - e bradul de Crăciun,
Împodobit cu globuri și agintii beteluri,
Tu iarnă să ne-aduci, un an cu mult mai bun,
Și sărbători cu gânduri și suflete pasteluri.